

Arrest

nr. 280 163 van 16 november 2022
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat M. DE BUISSET
Sint-Quentinstraat 3
1000 BRUSSEL

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie

DE VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Libanese nationaliteit te zijn, op 28 juli 2022 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 7 juli 2022 tot verlenging van de overdrachtstermijn van de Dublintransfer.

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 27 september 2022, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 20 oktober 2022.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M. EKKA .

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die loco advocaat M. DE BUISSET verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat T. BRICOUT, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. De feiten die de bestreden beslissing voorafgaan worden in de nota met opmerkingen opgelijst als volgt:

"[...] Op 29.03.2022 diende de verzoekende partij een aanvraag tot internationale bescherming in (bijlage 26).

Onderzoek van de vingerafdrukken leidde tot treffers in het kader van Eurodac. Deze treffer toonde aan dat de verzoeker eerder een verzoek om internationale bescherming indiende in Malta op 04.02.2020 en in Italië op 28.02.2017.

[...]

Op 19.05.2022 werd aan de Maltese autoriteiten een terugnameverzoek gericht.

Dezelfde dag stemden de Maltese autoriteiten conform art. 18(1)c van de Verordening 604/2013 in met het verzoek tot terugname.

Op 13.06.2022 besliste de gemachtigde tot weigering tot machtiging tot verblijf met het bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26quater) en tot vasthouding in toepassing van art. 51/5, §4 van de Vreemdelingenwet. België is niet verantwoordelijk voor de behandeling van het verzoek tot internationale bescherming dat aan Malta toekomt.

Op 23.06.2022 werden de Maltese autoriteiten ingelicht dat de overdracht op 06.07.2022 zou plaatsvinden.

Op 23.06.2022 werd door de Maltese autoriteiten tevens een doorlaat bewijs afgeleverd.

Op 04.07.2022 weigerde de verzoeker een PCR-test te ondergaan. Hij verklaarde dat hij niet naar Malta wenste terug te keren uit vrees voor bepaalde problemen aldaar.

Op 04.07.2022 werd de repatriëring van de verzoeker geannuleerd.

Op 07.07.2022 werd door de advocaat van de verzoeker een verzoek tot invrijheidstelling ingediend.

Op 07.07.2022 besliste de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie conform art. 29 (2) van de Dublin III – Verordening de verantwoordelijke lidstaat in kennis te stellen dat de overdracht van de verzoeker uitgesteld wordt en werd gevraagd de overdrachtstermijn te verlengen tot 18 maanden.

Dit is de bestreden beslissing.

Op 20.07.2022 besliste de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie de verzoeker in vrijheid te stellen”.

1.2. De hierboven vermelde beslissing tot weigering van verblijf met het bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26quater) van 13 juni 2022 werd niet aangevochten door verzoeker.

1.3. De bestreden beslissing tot verlenging van de overdrachtstermijn van de Dublintransfer van 7 juli 2022 luidt als volgt:

“[...]

Overwegende dat de persoon die verklaart te heten M.Y. geboren te Benghazi, op 29.09.1999 en van nationaliteit te zijn : Libië het voorwerp is van de beslissing van verlenging van de overdrachtstermijn in het kader van de Dublinprocedure dd. 07.07.2022 (1)

Overwegende dat op 20.05.2022 een akkoord werd bekomen van lidstaat Malta op grond van artikel 18(1)c van de Verordening (EU) Nr. 604/2013 Van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 (hierna Dublin III Verordening).

Overwegende dat artikel 29.1 van de Dublin III Verordening voorziet dat de betrokkene uiterlijk binnen de zes maanden vanaf de aanvaarding van het verzoek door de andere lidstaat dient overgedragen te worden.

Overwegende dat artikel 29.2 van de Dublin III Verordening stelt dat de termijn van overdracht kan verlengd worden tot maximaal één jaar Indien de overdracht wegens gevangenzetting van de betrokkene niet kon worden uitgevoerd of tot maximaal 18 maanden indien de betrokkene onderduikt.

Overwegende dat artikel 9.2 van de Uitvoeringsverordening (EU) Nr. 118/2014 van de Commissie van 30 Januari 2014 tot wijziging van de Verordening (EG) nr. 1560/2003 bepaalt dat de lidstaat die om een van de in artikel 29.2 van de Dublin III Verordening bedoelde redenen niet tot de overdracht kan overgaan binnen de normale termijn, de verantwoordelijke lidstaat daarvan op de hoogte moet gesteld worden voor het einde van de oorspronkelijke termijn.

In het 'Jawo-arrest' (C-163/17) stelde het HvJ-EU dat een verzoeker "onderduikt" In de zin van die bepaling wanneer deze persoon doelbewust zorgt dat hij buiten het bereik blijft van de nationale autoriteiten die verantwoordelijk zijn voor de uitvoering van de overdracht, teneinde deze overdracht te voorkomen.

De betrokkene was op 16.06.2022 het voorwerp van een beslissing van weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26quater) en beslissing van vasthouding met toepassing van artikel 51/5 §4.

Hij werd overgebracht naar het repatriëringscentrum 127bis in Steenokkerzeel teneinde aan Malta, de verantwoordelijke lidstaat te worden overgedragen.

Op 23.06.2022 werden de Maltese instanties ingelicht dat de overdracht op 06.07.2022 zou plaatsvinden.

De Maltese Instanties vereisen dat elke persoon ouder dan 18 jaar bij binnenkomst een Europees digitaal coronacertificaat of een ander erkend vaccinatiecertificaat, een herstelbewijs of een negatieve antigeen- (niet ouder dan 24 uur) of PCR-test (niet ouder dan 72 uur) voorlegt.

Op 04.07.2022 werd de betrokkene, in een taal dat hij begrijpt of redelijkerwijs geacht kan worden te begrijpen, ingelicht dat een PCR-test zal plaatsvinden om de uitvoering van de overdracht mogelijk te maken en werd hij tevens ingelicht over de mogelijke gevolgen van een weigering van deze test. Daarbij werd hem meegedeeld dat de weigering van een test zal leiden tot de verlenging van de overdrachts-termijn zoals bepaald in artikel 29.2.

In de huidige situatie moet een PCR-test beschouwd worden als een noodzakelijke voorwaarde om een overdracht naar de verantwoordelijke lidstaat uit te voeren. Deze maatregel is proportioneel en wordt niet enkel van een verzoeker om internationale bescherming geëist. In de praktijk wordt deze voorwaarde opgelegd aan iedereen die ouder is dan 18 Jaar en naar Malta reist.

Uit het administratief dossier blijkt dat de betrokkene op 04.07.2022 weigerde een PCR-test te ondergaan. Hij voerde aan dat hij niet naar Malta wil terugkeren uit vrees voor problemen met bepaalde personen aldaar.

De betrokkene werd in een taal die hij begrijpt of redelijkerwijs geacht kan worden te begrijpen ingelicht dat een PCR-test noodzakelijk is om de overdracht te doen plaatsvinden. Hij weigerde een test te ondergaan en dit zonder geldige reden wat maakt dat een overdracht onmogelijk is. We beschouwen dit als een zich opzettelijk onttrekken aan het bereik van de nationale autoriteiten die verantwoordelijk zijn voor de uitvoering van zijn overdracht en dit met het doel de overdracht te voorkomen."

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een enig middel werpt verzoeker op:

"La partie requérante prend un unique moyen de la violation

- des articles 51/5 et 62 de la loi du 15 décembre 1980 sur l'accès au territoire, le séjour, l'établissement et l'éloignement des étrangers ;*
- des articles 27 et 29 du Règlement Dublin III établissant les critères et mécanismes de détermination de l'État membre responsable de l'examen d'une demande de protection internationale introduite dans l'un des États membres par un ressortissant de pays tiers ou un apatride ;*
- du principe de bonne administration, dont le devoir de soin et de minutie ;*
- des articles 3 et 13 de la Convention européenne des droits de l'Homme ;*
- des articles 4 et 47 de la Charte des droits fondamentaux de l'Union européenne ;".*

Hij betoogt als volgt:

"Première branche

Rappel des principes

Sous la section VI, intitulée « transferts », le §2 de l'article 29, intitulé « modalités et délais » du Règlement Dublin III se lit comme suit :

2. Si le transfert n'est pas exécuté dans le délai de six mois, l'État membre responsable est libéré de son obligation de prendre en charge ou de reprendre en charge la personne concernée et la responsabilité est alors transférée à l'État membre requérant. Ce délai peut être porté à un an au maximum s'il n'a pas pu être procédé au transfert en raison d'un emprisonnement de la personne concernée ou à dix-huit mois au maximum si la personne concernée prend la fuite

Il convient de se référer à l'arrêt Jawo de la Cour de Justice de l'Union européenne (C-163/17 du 19.3.2019).

Dans cet arrêt, la Cour était invitée à répondre à la question suivante :

Un demandeur d'asile ne prend-il la fuite, au sens de l'article 29, paragraphe 2, seconde phrase, du règlement [Dublin III], que lorsqu'il se soustrait délibérément et à dessein aux autorités nationales compétentes pour procéder à son transfert, afin d'y faire échec ou de le rendre plus difficile, ou suffit-il qu'il cesse de séjourner, pendant une période relativement longue, dans le logement qui lui a été attribué et que l'autorité ne soit plus informée de l'endroit où il se trouve et que, en conséquence de cela, un transfert projeté ne puisse être mis à exécution ?

En bref, suffit-il que la personne ne soit plus dans le logement qui lui a été attribué pour une période prolongée, ou doit-elle aussi avoir l'intention de se tenir hors de portée des autorités responsables de son transfert afin de l'empêcher ou de le compliquer ?

Ou : seul l'élément matériel (objectif) (ne pas se trouver dans le foyer assigné) est-il suffisant, ou un élément moral (subjectif, intentionnel) est-il également requis (l'intention de se soustraire au transfert).

La Cour de justice a souligné dans l'arrêt Jawo que la prolongation de la période de transfert est une exception (arrêt, §60), qui doit donc être interprétée de manière restrictive (Conclusions de L'avocat Général, §59).

L'avocat Général a estimé que l'élément matériel est suffisant en soi, car ce serait aller trop loin que d'exiger également la preuve d'une "intention subjective" de la personne (Conclusions, §61 et 68).

La Cour a trouvé un équilibre entre élément matériel et élément subjectif en répondant comme suit à la question posée :

L'article 29, paragraphe 2, seconde phrase, du règlement (UE) no 604/2013 du Parlement européen et du Conseil, du 26 juin 2013, établissant les critères et mécanismes de détermination de l'État membre responsable de l'examen d'une demande de protection internationale introduite dans l'un des États membres par un ressortissant de pays tiers ou un apatride, doit être interprété en ce sens qu'un demandeur « prend la fuite », au sens de cette disposition, lorsqu'il se soustrait délibérément aux autorités nationales compétentes pour procéder à son transfert, afin de faire échec à ce dernier. Il peut être présumé que tel est le cas lorsque ce transfert ne peut être mis à exécution en raison du fait que ce demandeur a quitté le lieu de résidence qui lui a été attribué sans avoir informé les autorités nationales compétentes de son absence, à condition qu'il ait été informé de ses obligations à cet égard, ce qu'il appartient à la juridiction de renvoi de vérifier. Ledit demandeur conserve la possibilité de démontrer que le fait qu'il n'a pas avisé ces autorités de son absence est justifié par des raisons valables et non pas par l'intention de se soustraire à ces autorités.

Outre l'élément matériel (la personne ne se trouve pas à l'adresse qui lui a été attribuée), un élément moral et intentionnel est également requis (se soustraire délibérément aux autorités). Toutefois, selon la Cour, une fois que l'élément matériel a été rempli, il existe une présomption réfragable que l'élément intentionnel a également été rempli.

La Cour européenne souligne qu'il est important à cet égard que l'adresse de la personne concernée ait été communiquée aux autorités et que la personne concernée ait été informée de ses obligations :

62. Partant, afin d'assurer le fonctionnement effectif du système de Dublin et la réalisation des objectifs de celui-ci, il doit être considéré que, lorsque le transfert de la personne concernée ne peut être mis à exécution en raison du fait que celle-ci a quitté le lieu de résidence qui lui a été attribué, sans qu'elle ait informé les autorités nationales compétentes de son absence, ces dernières sont en droit de présumer que cette personne avait l'intention de se soustraire à ces autorités dans le but de faire échec à son transfert, à condition, toutefois, que ladite personne ait été dûment informée des obligations lui incombant à cet égard.

63. Dans ce contexte, il convient de relever que, en application de l'article 7, paragraphes 2 à 4, de la directive accueil, les États membres, ainsi que la République fédérale d'Allemagne semble l'avoir effectivement fait, peuvent limiter la possibilité, pour les demandeurs d'asile, de choisir leur lieu de résidence et exiger de ces derniers l'obtention d'une autorisation administrative préalable pour quitter ce lieu. En outre, selon l'article 7, paragraphe 5, de cette directive, les États membres imposent aux demandeurs de communiquer leur adresse aux autorités compétentes et de notifier à celles-ci tout changement d'adresse dans les meilleurs délais.

64 Cependant, en vertu de l'article 5 de la directive accueil, les États membres doivent informer les demandeurs de ces obligations. En effet, il ne saurait être reproché à un demandeur d'avoir quitté le lieu de résidence qui lui a été attribué sans en avoir informé les autorités compétentes et, le cas échéant, sans avoir sollicité de celles-ci une autorisation préalable, si ce demandeur n'avait pas été informé desdites

obligations. Il appartient, en l'occurrence, à la juridiction de renvoi de vérifier que le requérant au principal a été effectivement informé de telles obligations.

65 En outre, dans la mesure où l'existence de raisons valables justifiant le fait que le demandeur n'a pas informé les autorités compétentes de son absence ne saurait être exclue, celui-ci doit conserver la possibilité de démontrer qu'il n'avait pas l'intention de se soustraire à ces autorités.

Enfin, l'Avocat Général et Cour rappellent que l'interprétation d'une notion autonome du droit de l'Union repose avant tout sur le sens des termes utilisés, dans les différentes versions linguistiques. Prendre la fuite implique, selon le sens commun de ces termes, que la personne se cache ou ne peut plus être trouvée¹.

En résumé, les éléments suivants doivent être présents pour que le demandeur de protection internationale qui a fait l'objet d'une décision de transfert dans le cadre du Règlement Dublin III puisse être taxé d'être en "fuite" au sens de l'article 29, paragraphe 2, du Règlement :

1) l'élément matériel : la personne ne se trouve plus à l'adresse qui lui a été attribuée ;

2) l'élément intentionnel : la personne se soustrait délibérément à la procédure de transfert.

Si l'élément matériel constitue une présomption réfragable que l'élément intentionnel est rencontré, l'élément intentionnel ne crée aucune présomption à l'égard de l'élément matériel. Ce dernier (selon le sens commun : le constat que la personne se cache ou ne peut plus être trouvée) est par conséquent toujours exigé.

Interprétation des principes par la partie adverse

La partie adverse est d'avis qu'en raison du refus du requérant de faire son test PCR, il empêche que son rapatriement vers Malte soit exécuté. Dès lors, il considère que le délai peut valablement être prolongé sur base de l'article de l'article 29, paragraphe 2, du règlement Dublin III.

Application au cas d'espèce

Il convient de souligner que l'article 29.2 du Règlement Dublin permet à la partie adverse pour deux raisons : soit la personne est en prison, soit elle est en fuite.

Or, en l'espèce, aucune de cette condition n'est remplie. En effet, le requérant ne se trouve pas actuellement en prison et il ne peut pas être déclaré en fuite, étant donné que le requérant depuis que la décision annexe 26 quater lui a été notifiée se trouve en centre fermé et n'a jamais été déclaré en fuite.

La partie adverse en déclarant qu'en refusant son test PCR, le requérant empêche l'exécution de la décision, rajoute une condition de prolongation du délai de transfert, car cette condition n'est pas reprise dans la loi. Comme repris plus haut, le requérant est à disposition des autorités belges, vu qu'il est en centre fermé et d'autre part, n'est pas repris en détention.

Le fait qu'il ait refusé son test PCR n'est pas une des conditions légale reprises dans la loi permettant à la partie adverse de prolonger le délai Dublin du requérant.

Deuxièmement, il ressort des différentes informations reprises dans la décision, que le requérant n'a pas été valablement informé des conséquences du refus du test PCR et que cela mènerait automatiquement à une prolongation du délai Dublin

Le requérant n'a pas été informé dans une langue qu'il comprend de la portée de sa décision, au regard notamment de la prolongation du délai de transfert, et qu'il n'avait donc pas connaissance des conséquences de son refus.

Dans ces conditions, il ne peut être regardé comme s'étant soustrait de manière intentionnelle et systématique à l'exécution du transfert organisé et s'étant mis en situation de fuite au sens de l'article 29 du règlement du 26 juin 2013. Dès lors, le délai Dublin ne pouvait pas être prolongé

Deuxième branche

Il est de jurisprudence constante de votre Conseil, à la suite de la jurisprudence de la Cour de justice de l'Union européenne, que toute appréciation de la question de savoir si une personne a pris la fuite doit se fonder sur un examen individuel (voir, entre autres, les arrêts n° 182.277 du 15.2.2017 et n° 212.212 du 12.11.2018).

Les motifs de la décision contestée sont presque entièrement basés sur le fait que la partie requérante a refusé de faire un test PCR et qu'il empêcherait matériellement son renvoi vers la France. Or, il ne ressort pas des déclarations du requérant ou de l'analyse du dossier administratif que le requérant ait été informé valablement des conséquences de refuser de faire son test PCR, soit une prolongation du délai Dublin. Il ne peut être considéré qu'il a refusé de manière intentionnelle de collaborer avec les autorités belges, étant donné qu'il n'était pas informé des conséquences du refus de ce test PCR.

La décision entreprise, stéréotypée, ne résulte pas d'un examen individuel permettant de conclure à la fuite de la partie requérante. Elle viole le devoir de soin et de minutie qui repose sur la partie adverse, ainsi que les articles 29 du Règlement et 51/5 et 62 de la loi."

2.2. De Raad leest in het verzoekschrift geen concrete uitleg over de wijze waarop de bestreden beslissing de artikelen 3 en 13 van het EVRM alsook de artikelen 4 en 47 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie schendt. Evenmin legt verzoeker uit op welke wijze artikel 27 van de verordening 604/2013/EU van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 tot vaststelling van de criteria en instrumenten om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek om internationale bescherming dat door een onderdaan van een derde land of een staatloze bij een van de lidstaten wordt ingediend (hierna: de Dublin III-verordening) en artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) werden geschonden door de bestreden beslissing.

Deze onderdelen van het middel zijn derhalve onontvankelijk.

2.3. Waar verzoeker de schending aanvoert van artikel 62 van de Vreemdelingenwet gaat de Raad ervan uit dat hij de schending van artikel 62, §2 van de Vreemdelingenwet beoogt aan te voeren. Deze bepaling legt verweerder een formele motiveringsplicht op. De formele motiveringsplicht heeft als bestaansreden dat de rechtsonderhorige zou weten waarom een te zijnen opzichte genomen ongunstige beslissing werd genomen en dit, onder meer, teneinde hem in staat te stellen daartegen eventueel op nuttige wijze op te komen. Hiertoe volstaat het dat in de bestreden beslissing duidelijk, maar desnoods bondig, wordt aangegeven op welke gronden zij berust (RvS 29 juni 1993, nr. 43.526; RvS 30 juni 1993, nr. 43.596).

In casu wordt in de bestreden beslissing duidelijk de rechtsgrond aangegeven op grond waarvan ze wordt getroffen en wordt ook uiteengezet waarom de elementen die verzoekers zaak kenmerken aanleiding geven tot het treffen van een beslissing tot verlenging van de overdrachtstermijn. Verzoeker kan dan ook bezwaarlijk opwerpen dat de bestreden beslissing niet het gevolg is van een individueel onderzoek.

Voorts is het zo dat indien een beslissing is gemotiveerd met algemene overwegingen of zelfs een voorbeeld zou zijn van een gestandaardiseerde, stereotiepe en geijkte motivering, dit louter feit op zich nog niet betekent dat de bestreden beslissing niet naar behoren is gemotiveerd (RvS 27 oktober 2006, nr. 164.171 en RvS 27 juni 2007, nr. 172.821).

Verzoeker maakt niet duidelijk waarom de motieven van de bestreden beslissing hem niet toelaten zich erop te verdedigen.

Een schending van de formele motiveringsplicht blijkt dan ook niet. Deze vaststelling dringt zich des te meer op gezien verzoeker inhoudelijke kritiek levert op de motieven van de bestreden beslissing.

2.4. Deze inhoudelijke kritiek wordt beoordeeld vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

2.5. Hoofdstuk VI, deel VI, van de Dublin III-verordening, dat betrekking heeft op de overdrachten van verzoekers aan de verantwoordelijke lidstaat, bevat artikel 29, “*Werkwijzen en termijnen*”, waarin het volgende is bepaald:

“1. De verzoeker of andere persoon als bedoeld in artikel 18, lid 1, onder c) of d), wordt overeenkomstig het nationale recht van de verzoekende lidstaat, na overleg tussen de betrokken lidstaten, overgedragen van de verzoekende lidstaat aan de verantwoordelijke lidstaat zodra dat praktisch mogelijk is, en uiterlijk binnen een termijn van zes maanden vanaf de aanvaarding van het verzoek van een andere lidstaat om de betrokkene over of terug te nemen of vanaf de definitieve beslissing op het beroep of het bezwaar wanneer dit overeenkomstig artikel 27, lid 3, opschortende werking heeft.

[...]

2. Indien de overdracht niet plaatsvindt binnen de gestelde termijn van zes maanden, komt de verplichting voor de verantwoordelijke lidstaat om de betrokkene over te nemen of terug te nemen, te vervallen, en gaat de verantwoordelijkheid over op de verzoekende lidstaat. Indien de overdracht wegens

gevangenzetting van de betrokkene niet kon worden uitgevoerd, kan deze termijn tot maximaal één jaar worden verlengd of tot maximaal 18 maanden indien de betrokkene onderduikt. [...]"

2.6. Verzoeker betoogt in een eerste onderdeel van het middel dat artikel 29.2 van de Dublin III-verordening vereist dat de betrokkene ofwel is gevangengezet ofwel onderduikt. Volgens hem is geen enkele voorwaarde vervuld. Nadat hij uitgebreid is ingegaan op het arrest Jawo van het Hof van Justitie van 19 maart 2019 (zaak C-163/17) en conclusies van de advocaat-generaal in dit verband, wijst hij erop dat hij niet kan worden geacht te zijn ondergedoken. Noch het in voormeld arrest aangestipte materiële element (de betrokkene bevindt zich niet meer op de hem toegewezen woonplaats) noch het aangestipte intentionele element (de betrokkene onttrekt zich doelbewust aan de overdrachtsprocedure) zijn in casu aanwezig volgens verzoeker. Hij wijst erop dat hij in een gesloten centrum verbleef op het ogenblik van het treffen van de bestreden beslissing.

2.7. In het door verzoeker aangehaalde arrest Jawo wenste een Duitse rechter die prejudiciële vragen gericht had tot het Hof van Justitie, in het bijzonder onder meer te vernemen of het begrip "*onderduikt*" in de zin van artikel 29, lid 2, tweede volzin van de Dublin III-verordening het bewijs vereist dat de verzoeker om internationale bescherming er doelbewust en opzettelijk voor zorgt dat hij buiten het bereik blijft van de nationale autoriteiten die verantwoordelijk zijn voor de uitvoering van de overdracht, teneinde deze te voorkomen of te bemoeilijken, dan wel of het voldoende is dat hij zich gedurende langere tijd niet meer in de hem toegekende woning bevindt en de overheid niet op de hoogte is van zijn verblijfplaats, zodat een geplande overdracht niet kan worden uitgevoerd.

2.8. Het Hof van Justitie stipte aan dat de Dublin III-verordening geen definitie van het begrip 'onderduiken' bevat en dat aangaande de vraag onder welke omstandigheden ervan kan worden uitgegaan dat de verzoeker is 'ondergedoken' in de zin van artikel 29, lid 2, tweede zin van de Dublin III-verordening, de verordening hierover geen nadere toelichting verstrekt (overwegingen 53 en 54). Na een analyse kwam het Hof tot de volgende conclusie:

"Artikel 29, lid 2, tweede zin, van de Dublin III-verordening dient aldus te worden uitgelegd dat een verzoeker „onderduikt” in de zin van die bepaling wanneer deze persoon doelbewust ervoor zorgt dat hij buiten het bereik blijft van de nationale autoriteiten die verantwoordelijk zijn voor de uitvoering van de overdracht, teneinde deze overdracht te voorkomen.

Aangenomen mag worden dat zulks het geval is wanneer die overdracht niet kan worden uitgevoerd omdat de verzoeker de hem toegekende woonplaats heeft verlaten zonder de bevoegde nationale autoriteiten van zijn afwezigheid op de hoogte te brengen, op voorwaarde dat hij werd geïnformeerd over zijn desbetreffende verplichtingen, hetgeen de verwijzende rechter dient na te gaan. De betrokken verzoeker behoudt de mogelijkheid om aan te tonen dat er geldige redenen waren om de autoriteiten niet in te lichten over zijn afwezigheid en dat hij niet de bedoeling had om zich te onttrekken aan die autoriteiten."

2.9. Het concrete geval waarover het Hof van Justitie uitspraak heeft gedaan, kan niet worden aangevend om de draagwijdte van artikel 29, lid 2, tweede zin van de Dublin III-verordening te gaan beperken tot het geval waarin een vreemdeling de hem toegewezen woonplaats heeft verlaten zoals verzoeker ten onrechte doet. Verweerder werpt in zijn nota terecht op dat verzoeker op die manier het betrokken arrest van het Hof van Justitie te eng interpreteert.

2.10. Dit zou immers afbreuk doen aan de draagwijdte van de prejudiciële procedure bij het Hof. Het Hof doet bij arrest uitspraak over de vragen van de verwijzende rechterlijke instantie. De prejudiciële procedure bij het Hof van Justitie veronderstelt immers dat er daadwerkelijk een geschil bij de verwijzende rechterlijke instantie aanhangig is. Wanneer het Hof zich uitspreekt over de uitlegging of de geldigheid van het Unierecht, tracht het een antwoord te geven dat nuttig is voor de beslechting van het hoofdgeding, waarbij het aan de verwijzende rechterlijke instantie is om daaruit de concrete gevolgen te trekken (zie punten 11 en 26, 31 van de "*Aanbevelingen aan de nationale rechterlijke instanties over het aanhangig maken van prejudiciële procedure*", 2019/C 380/01, PB C380 van 28 november 2019, blz. 1 e.v.).

2.11. Het Hof heeft er voor wat betreft de toepassing van artikel 29, lid 2 van de Dublin III-verordening in het arrest C-245/21 en C-248/21 van 22 september 2022 weliswaar aan herinnerd dat de verlenging van de overdrachtstermijn uitzonderlijk van aard is en dus strikt moet worden uitgelegd, zodat zij niet naar analogie kan worden toegepast op andere gevallen waarin het overdrachtsbesluit niet kan worden uitgevoerd. Ze verwees daarbij naar de "*arresten van 19 maart 2019, Jawo, C-163/17, EU:C:2019:218, punt 60, en 31 maart 2022, Bundesamt für Fremdenwesen und Asyl e.a. (Opname van een asielzoeker*

in een psychiatrisch ziekenhuis), C-231/21, EU:C:2022:237, punten 54 en 56]” (overweging 68) en overwoog in aansluiting hierop: “69. Het Hof heeft verder geoordeeld dat de overdrachtstermijn van zes maanden van artikel 29, lid 1, van de Dublin III-verordening moest worden toegepast in situaties waarin de betrokkene niet kon worden overgedragen vanwege zijn gezondheidstoestand (zie in die zin arrest van 16 februari 2017, C. K. e.a., C-578/16 PPU, EU:C:2017:127, punt 89) of vanwege zijn gedwongen opname in een psychiatrische afdeling van een ziekenhuis [zie in die zin arrest van 31 maart 2022, Bundesamt für Fremdenwesen und Asyl e.a. (Opname van een asielzoeker in een psychiatrisch ziekenhuis), C-231/21, EU:C:2022:237, punt 62]”. In punt 71 van dit arrest kwam het Hof van Justitie tot de conclusie dat artikel 27, lid 4 en artikel 29, lid 1 van de Dublin III-verordening aldus moeten worden uitgelegd dat de in deze laatste bepaling gestelde overdrachtstermijn niet wordt onderbroken wanneer de bevoegde autoriteiten van een lidstaat op basis van dat artikel 27, lid 4 een herroepbaar besluit tot opschorting van de uitvoering van een overdrachtsbesluit vaststellen op de grond dat die uitvoering feitelijk onmogelijk is vanwege de COVID-19-pandemie. Aanleiding van voormeld arrest van 22 september 2022 waren prejudiciële vragen van een Duitse rechter in het kader van een overdracht die was afgesproken voordat de COVID-19-pandemie uitbrak maar die daarna feitelijk niet meer kon doorgaan wegens deze pandemie.

Op basis van de voormelde geciteerde rechtspraak en punt 71 van dit arrest kunnen de volgende conclusies getroffen worden:

- artikel 29, lid 2, tweede zin van de Dublin III-verordening maakt het in uitzonderlijke gevallen mogelijk de overdrachtstermijn van zes maanden te verlengen, om rekening te houden met de materiële onmogelijkheid voor de verzoekende lidstaat om de overdracht van de betrokken persoon uit te voeren wegens diens gevangenzetting of onderduiking;
- er zijn geen andere gevallen behoudens gevangenzetting of onderduiking waarin de overdrachts-termijn kan worden verlengd; zo kan de termijn niet worden verlengd in het geval de gezondheids-toestand van de betrokkene een overdracht binnen een termijn van zes maanden verhindert;
- er zijn geen andere hypotheses mogelijk dan een verlenging van de overdrachtstermijn; zo kan er geen sprake zijn van een onderbreking van de overdrachtstermijn op grond van een besluit tot opschorting van de uitvoering van een overdrachtsbesluit omdat die uitvoering feitelijk onmogelijk is geworden vanwege de COVID-19-pandemie die algemeen woedt;
- er zijn geen definities van de begrippen gevangenzetting en onderduiking in de Dublin III-verordening maar ze kunnen alleszins niet ruim worden uitgelegd; zo kan een opname van een asielzoeker in een psychiatrisch ziekenhuis niet worden beschouwd als een gevangenzetting in de zin van artikel 29, lid 2 van de Dublin III-verordening;
- wanneer een persoon de hem toegekende woonplaats heeft verlaten zonder de bevoegde nationale autoriteiten van zijn afwezigheid op de hoogte te brengen, kan dit worden beschouwd als onderduiking in de zin van artikel 29, lid 2 van de Dublin III-verordening, onder de voorwaarde dat de betrokkene werd geïnformeerd over zijn desbetreffende verplichtingen.

2.12. Het voormelde arrest van het Hof van Justitie van 22 september 2022 had betrekking op een context van een wereldwijde woedende gezondheidscrisis die gepaard ging met verregaande beschermingsmaatregelen, wat een geval van overmacht is, waardoor de overdracht feitelijk niet kon plaatsvinden en waardoor de verantwoordelijkheid voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming moet worden gedragen door de verzoekende lidstaat. De huidige betwisting kadert echter niet in een dergelijke context maar wel in een context waarin een vreemdeling weigert een PCR-test te ondergaan, wetende dat daardoor de overdracht naar de verantwoordelijke lidstaat wordt verhinderd (zie infra). De reden waardoor de overdracht niet kan doorgaan is derhalve geen overmacht, een van de wil van een partij onafhankelijke gebeurtenis die zij niet kon voorzien of voorkomen, maar is te wijten aan het gedrag van de betrokkene zelf. Het onderscheid tussen beide situaties wordt verduidelijkt in het advies van de advocaat-generaal van 2 juni 2022 in de gevoegde zaken C-245/21 en C-248/21. Hij stelde namelijk:

“65. De overwegingen die ik zojuist heb geformuleerd, gelden des te meer in een situatie als die welke in de hoofdgedingen aan de orde is, namelijk een wereldwijde gezondheidscrisis die – als een geval van overmacht – niet aan de asielzoeker kan worden toegerekend, en evenmin aan de lidstaat die in beginsel verantwoordelijk is voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming. In het licht van bovenstaande overwegingen vereist het bij de Dublin III-verordening ingevoerde systeem dat de lidstaat die de verwijdering van de asielzoeker heeft gelast, het risico draagt dat die overdracht eventueel feitelijk niet kan worden uitgevoerd.

66. Deze situatie is namelijk niet wezenlijk verschillend van andere situaties die als gevallen van overmacht worden beschouwd en een dergelijke overdrachtsprocedure kunnen dwarsbomen, zoals een

plotselinge ziekte van de betrokkene, een onverwacht technisch defect aan het vliegtuig waarmee de vlucht voor de overdracht moest worden uitgevoerd of een plotselinge weersverandering die het vervoer onmogelijk maakt. Overeenkomstig het beginsel van gelijke behandeling mogen situaties die groten-deels vergelijkbaar zijn, niet verschillend worden behandeld. (...)

70. Deze specifiek geregelde gevallen bevestigen de vaststelling dat naar het oordeel van de Uniewetgever slechts in uitzonderlijke gevallen en om bepaalde legitiem geachte redenen kan worden afgeweken van de doelstelling van een snelle behandeling. Tot dergelijke redenen behoort gedrag (gevangenzetting en onderduiking) dat aan de asielzoeker kan worden toegeschreven. Een andere reden is de noodzaak om hem effectieve rechterlijke bescherming te waarborgen, zoals volgt uit het verband tussen artikel 27, leden 3 en 4, en artikel 29, lid 1, van de Dublin III-verordening. De doelstelling van een snelle behandeling moet met andere woorden wijken voor andere door de wetgever beschermde belangen. In omstandigheden die niet aan de verzoeker kunnen worden toegerekend of geen verband houden met de rechterlijke bescherming van de verzoeker, is het daarentegen veeleer de verzoekende lidstaat die het risico zal moeten dragen dat een overdracht eventueel onmogelijk wordt of althans moeilijk valt te organiseren. (...)” (onderlijning door de Raad).

2.13. Verweerder kan dan ook gevolgd worden waar hij in zijn nota opmerkt:

“De verweerder benadrukt dat er in de tekst van art. 29(2) als dusdanig niet vereist wordt dat de betrokken persoon effectief fysiek gevlucht of ondergedoken is. Het is niet omdat in het arrest Jawo van het Hof van Justitie de persoon in kwestie zijn opgegeven adres verlaten had, dat daarom in het kader van art. 29(2) van de Dublin III-Verordening vereist is dat de persoon in kwestie fysiek ondergedoken is.

Integendeel blijkt uitdrukkelijk het volgende uit het arrest JAWO van het Hof van Justitie:

“Artikel 29, lid 2, tweede zin, van verordening (EU) nr. 604/2013 van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 tot vaststelling van de criteria en instrumenten om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek om internationale bescherming dat door een onderdaan van een derde land of een staatloze bij een van de lidstaten wordt ingediend, dient aldus te worden uitgelegd dat een verzoeker „onderduikt” in de zin van die bepaling wanneer deze persoon doelbewust ervoor zorgt dat hij buiten het bereik blijft van de nationale autoriteiten die verantwoordelijk zijn voor de uitvoering van de overdracht, teneinde deze overdracht te voorkomen. Aangenomen mag worden dat zulks het geval is wanneer die overdracht niet kan worden uitgevoerd omdat de verzoeker de hem toegekende woonplaats heeft verlaten zonder de bevoegde nationale autoriteiten van zijn afwezigheid op de hoogte te brengen, op voorwaarde dat hij werd geïnformeerd over zijn desbetreffende verplichtingen, hetgeen de verwijzende rechter dient na te gaan. De betrokken verzoeker behoudt de mogelijkheid om aan te tonen dat er geldige redenen waren om de autoriteiten niet in te lichten over zijn afwezigheid en dat hij niet de bedoeling had om zich te onttrekken aan die autoriteiten.”

Uit voormelde overweging van het Hof van Justitie blijkt heel duidelijk dat sprake is van “onderduiken” in de zin van artikel 29(2) van de Dublin III-Verordening, zodra de betrokken vreemdeling “buiten het bereik blijft” van de autoriteiten die verantwoordelijk zijn voor de overdracht, specifiek met het doel de overdracht naar de verantwoordelijke lidstaat te verhinderen.

Vervolgens overweegt het Hof van Justitie dat kan worden aangenomen dat aan voormelde voorwaarden voldaan is, indien een vreemdeling de hem toegekende woonplaats heeft verlaten zonder verwittiging. Eén en ander sluit evenwel allerminst uit dat ook in andere hypothesen kan worden besloten tot een onderduiken in de zin van artikel 29(2) van de Dublin III-Verordening.”

2.14. Verzoeker betwist de volgende vaststellingen in de bestreden beslissing niet:

“De Maltese Instanties vereisen dat elke persoon ouder dan 18 jaar bij binnenkomst een Europees digitaal coronacertificaat of een ander erkend vaccinatiecertificaat, een herstellbewijs of een negatieve antigeen- (niet ouder dan 24 uur) of PCR-test (niet ouder dan 72 uur) voorlegt. [...]”

2.15 Gelet op het voormelde kan de Raad de gevolgtrekking die verweerder hieruit maakt niet kennelijk onredelijk achten: *“In de huidige situatie moet een PCR-test beschouwd worden als een noodzakelijke voorwaarde om een overdracht naar de verantwoordelijke lidstaat uit te voeren.”* Verzoeker betwist dit alleszins niet, net zo min als de volgende vaststelling in de bestreden beslissing: *“Deze maatregel is proportioneel en wordt niet enkel van een verzoeker om internationale bescherming geëist.”* Ook de volgende vaststellingen betwist verzoeker niet: *“Uit het administratief dossier blijkt dat de betrokkene op*

04.07.2022 weigerde een PCR-test te ondergaan. Hij voerde aan dat hij niet naar Malta wil terugkeren uit vrees voor problemen met bepaalde personen aldaar.”

2.16. De Raad concludeert dan ook dat het niet strijdig is met artikel 29.2 van de Dublin III-verordening en evenmin kennelijk onredelijk dat verweerder de bestreden beslissing treft op grond van de overwegingen dat:

1) conform het Jawo-arrest een verzoeker ‘onderduikt’ in de zin van die bepaling wanneer deze persoon doelbewust zorgt dat hij *“buiten het bereik blijft”* van de nationale autoriteiten die verantwoordelijk zijn voor de uitvoering van de overdracht, teneinde deze overdracht te voorkomen;

2) de Maltese instanties vereisen dat elke persoon ouder dan 18 jaar bij binnenkomst een Europees digitaal coronacertificaat of een ander erkend vaccinatiecertificaat, een herstellbewijs of een negatieve antigeen- (niet ouder dan 24 uur) of PCR-test (niet ouder dan 72 uur) voorlegt;

3) verzoeker zonder geldige reden op 4 juli 2022 weigerde een PCR-test te ondergaan;

4) verzoeker ingelicht was over de gevolgen van het niet uitvoeren van de PCR-test (zie infra bespreking tweede onderdeel van het middel).

2.17. Door de bestreden beslissing te treffen omdat verzoeker doelbewust weigerde een PCR-test te ondergaan, voegde verweerder geen voorwaarde voor verlenging toe aan artikel 29.2 van de Dublin III-verordening maar heeft hij deze bepaling als dusdanig geïnterpreteerd. Hij heeft ook geen voorwaarde toegevoegd aan de Vreemdelingenwet die trouwens geen bepaling in de zin van artikel 29.2 van de Dublin III-verordening bevat of moet bevatten. Voor zover dient te worden begrepen dat verzoeker zich wenst te beroepen op paragrafen in artikel 51/5 van de Vreemdelingenwet die handelen over vasthouding, is dit niet dienstig gezien de bestreden beslissing geen vasthoudingsmaatregel betreft en de Raad voor dergelijke maatregelen alleszins ook geen rechtsmacht heeft. Verzoeker kan ook niet dienstig voorhouden dat het feit dat hij zich op het ogenblik van het treffen van de bestreden beslissing in een gesloten centrum bevond volstaat opdat hij kan worden overgedragen aan de Maltese autoriteiten. Hij betwist zoals gezegd nergens dat de Maltese instanties vereisen dat elke persoon ouder dan 18 jaar bij binnenkomst een Europees digitaal coronacertificaat of een ander erkend vaccinatie-certificaat, een herstellbewijs of een negatieve antigeen- (niet ouder dan 24 uur) of PCR-test (niet ouder dan 72 uur) voorlegt. Verzoeker kan dan ook niet voorhouden niet te weten dat als hij weigert een PCR-test te ondergaan, de overdracht aan de Maltese autoriteiten niet kan plaatsvinden, te meer daar hij hierover tot tweemaal toe werd ingelicht (zie infra bespreking tweede onderdeel van het middel).

Het eerste onderdeel van het middel is niet gegrond.

2.18. In een tweede onderdeel van het middel betoogt verzoeker dat hij niet op de hoogte werd gebracht van de gevolgen van het weigeren van een PCR-test. Volgens hem heeft hij dan ook niet doelbewust geweigerd om samen te werken met de Belgische overheden.

2.19. In de bestreden beslissing kan worden gelezen:

“De betrokkene werd in een taal die hij begrijpt of redelijkerwijs geacht kan worden te begrijpen ingelicht dat een PCR-test noodzakelijk is om de overdracht te doen plaatsvinden.”

Deze vaststelling vindt steun in de bijlages bij de nota en in het administratief dossier.

2.19.1. Als bijlage 1 bij de nota werd een document gevoegd over de gebeurtenissen op 4 juli 2022, met vermelding van verzoekers persoonlijke gegevens en OV-nummer, waarin kan worden gelezen: *“I, the undersigned, [M.Y.], currently residing at RC 127 bis, refuse on 04/07/2022 to have the Covid-19-test taken in the context of my repatriation which is planned on 06/07.2022 tot Malta. I was informed in a language that I understand, that if I refuse to take this test, the Immigration Departement will consider this as a refusal of the flight. After all, this covid test is an entry requirement for the country in question. As a result the flight will be canceled in the event of refusal and a decision to detain can be served on me.”* Het document stelt verder nog bij de voorgedrukte rubriek *“Read and agree”* dat verzoeker alle medewerking weigert. Het document bevat dan ook enkel de handtekening van een medewerkster van de medische dienst van het gesloten centrum RC 127 bis, met name van mevrouw S.G. Deze mede-werkster verzond dit document blijkens het administratief dossier aan de Dienst Vreemdelingenzaken op 4 juli 2022 ter

attentie van V.L.B. die eerder op 1 juli 2022 een mailbericht had verstuurd naar de medische dienst van het gesloten centrum RC 127 bis met de volgende inhoud: “[...] De betrokkene heeft een vlucht voorzien op 06.07.2022, [...]. De Covid-test /Antigeentest kan bijgevolg afgenomen worden vanaf [...]. De antigeentest kan afgenomen worden vanaf [...]. Indien de betrokkene weigert deze test te laten afnemen, beschouwt de Dienst Vreemdelingenzaken dit als een weigering van de vlucht. Deze covid-test is immers een binnenkomstvoorwaarde voor het land in kwestie. Bijgevolg zal de vlucht bij weigering geannuleerd worden en kan er een beslissing tot opsluiting worden betekend. Gelieve de gevolgen van een weigering goed aan betrokkene uit te leggen. [...]” (onderlijning door de Raad).

2.19.2. Als bijlage 2 bij de nota met opmerkingen werd voorts nog een document gevoegd van 6 juli 2022 met als titel “*Informatie PCR-test*”. Het vermeldt opnieuw verzoekers persoonlijke gegevens en OV-nummer. In het document kan het volgende worden gelezen:

“U werd in kennis gesteld van een beslissing tot weigering van verblijf met het bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26quater met BGV).

Er werd u een overdrachtsbeslissing (26 quater) betekend. Er werd u meegedeeld dat een ander lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van uw verzoek internationale bescherming. In het kader van deze beslissing zal u overgedragen worden naar de verantwoordelijke lidstaat. Om deze overdracht te kunnen uitvoeren is het noodzakelijk dat er voor de effectieve overdracht een PCR-test zal plaatsvinden. Deze test is een noodzakelijke voorwaarde om de overdracht naar de verantwoordelijke lidstaat effectief te kunnen uitvoeren en gebeurt op vraag van de verantwoordelijke lidstaat.

Indien u weigert een PCR- test te ondergaan, worden wij in de materiële onmogelijkheid gesteld om de overdracht uit te voeren. Indien u weigert de PCR- test te ondergaan, beschouwen wij dit als een opzettelijk onttrekken aan het bereik van de nationale autoriteiten die verantwoordelijk zijn voor de uitvoering van de overdracht, met als doel de overdracht te voorkomen. In toepassing van artikel 29.2 van Verordening 604-2013 zal de overdrachtstermijn tot 18 maanden verlengd worden.”

Op dit document vulde verzoeker onder de voorgedrukte rubriek, “*Handgeschreven verklaring reden van weigering in eigen taal*” een verklaring in de eigen taal in, die in de nota wordt vertaald als volgt: “*In Malta heb ik problemen met mensen.*”

Dit alles wordt niet betwist door verzoeker.

2.20. Gelet op het voormelde kan verzoeker bezwaarlijk voorhouden dat hij er niet van op de hoogte werd gebracht dat een weigering van een PCR-test tot gevolg had dat zijn overdracht aan de verantwoordelijke Dublin-lidstaat onmogelijk werd gemaakt.

Het tweede onderdeel is niet gegrond.

Derhalve is het enig middel, voor zover ontvankelijk, ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zestien november tweeduizend tweeëntwintig door:

mevr. M. EKKA,

kamervoorzitter

dhr. T. LEYSEN,

griffier

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. EKKA